Poljemme murskaksi valkosuomalaisen käärmeen

Vilhelm Reiman

“Tallame puruks valgesoome mao”
RK Poliitiline Kirjandus. Tallinn. 1941.
Valtiollinen kustantamo “Poliittinen kirjallisuus”
Tallinna — 4.7.1941

Jokaisen neuvostoihmisen sydän täyttyi hillitsemättömällä vihalla, kun tietoon tuli röyhkeäksi muuttuneiden hitleriläisten nulikoiden iljettävä provokaatio, kun he uskalsivat tunkea likaisen kärsänsä meidän neuvostopuutarhaamme.

Yhdessä saksalaisen fasismin rupisten koirien kanssa päätään nosti myös rupinen paimenkoira saksalaisten pihalla, sihisevä valkosuomalainen käärme.

Tuo katala, petollinen käärme uskaltaa madella sotaan Suuren Sosialistisen Valtion luoksepääsemättömiä linnoituksia vastaan.

Sille ei ole näköjään ollut viimevuotisesta opetuksesta hyötyä. No, mitäpä siitä, meidän urhoolliset punalaivastolaisemme ja punaarmeijalaisemme kertaavat sille tuon oppitunnin selvemmässä muodossa.

Kuka tuo sitten on, tuo halpamainen käärme, joka on paljastanut myrkkyhampaansa työtätekevän kansan voittamatonta isänmaata vastaan?

Se on kesyttämätön kapitalistien, kartanonherrojen, valkokaartilaisten ja näiden agenttien – suojeluskuntalaisten, lapualaisten ja muiden Suomen kansan pyövelien joukkio.

Kelmien ja petkuttajien kopla, taskut pullollaan täysinä, on asettunut tuon pienen maan kansanjoukkojen hartioille ja oman vatsansa ja ulkomaisten kapitalistien mielihyväksi virnistelee työtätekevälle kansalle aivan kuin mykälle karjalle.

Lahjuksilla ostettavien hallitsijoidensa tahdosta Suomesta on tullut kaikenlaisen vastavallankumouksellisuuden mehiläispesä, kansainvälisen valkokaartilaisuuden linnoitus ja kaikenlaisten mahdollisten neuvostovastaisten salajuonien ja provokaatioiden keskus.

Jo muinaiseen aikaan Venäjän kansan viholliset muuttivat Suomen sodissaan Venäjää vastaan sillanpääasemaksi, josta ryövärijoukot suorittivat raakoja ryöstöretkiä meidän maahamme.

Aikoinaan ruotsalaisten orjuuttamat suomalaiset ovat toistuvasti nousseet kapinaan orjuuttajiaan vastaan ja aina tunteneet mieltymystä suurta Venäjän kansaa kohtaan. Karjalaiset, jotka myös ovat joutuneet paljon kärsimään ruotsalaishyökkäysten vuoksi, ovat aina seisseet Venäjän kansan rinnalla taistelussa Suomenlahden rannikosta, jota meidän Kotimaamme niin kovin tarvitsee.

Pietari I, joka asetti tavoitteeksi „ikkunan raivaamiseen Eurooppaan“, määritti suuressa kaukonäköisyydessään Itämerelle pääsyn poliittisen, taloudellisen ja strategisen merkityksen Venäjälle.

Kaksikymmentäyksi vuotta hän kävi ruotsalaisten kanssa sotaa Baltiasta.

Hanhudin niemennenän – Hangon niemen eteläkärjen – luona, jossa nyt liehuu sosialismimaan voitokas punainen lippu, Pietarin luoma Baltianmeren laivasto murskasi Ruotsin eskaaderin, kirjoittaen siten maailman sotahistoriaan urheuden ja sankarillisuuden kirkkaimman sivun.

Hanhudin luona saavutettu voitto arvioitiin Poltavan taistelun vertaiseksi, jossa venäläiset murskasivat ruotsalaiset kuivalla maalla.

Ja sen jälkeen meidän voimakkaat väkemme miehittivät tuohon aikaan myös Ahvenanmaan saaret, antoivat Venäjälle takaisin sen muinaiset rajat, ottivat haltuunsa Viipurin, Käkisalmen ja Venäjän slaavilaisten ikimuistoisen maan – Inkerin (muinainen Vodskipjatina).

Raivattuaan „ikkunan Eurooppaan“ Pietari oli huolissaan siitä, miten saada tuolle ikkunalle „turvalliset ikkunaluukut“. Oli tarpeen varmistaa Venäjän pääkaupungin – Pietarin (Leningradin) turvallisuus.

Pian Viipurin, jota Pietari on kutsunut pohjoismaisen pääkaupungin „kovaksi tyynyksi“, valloittamisen jälkeen hän kirjoitti:

„Ja niin on tuon kaupungin valloittamisella varmistettu Pietarin kaupungin lopullinen turvallisuus“.

Karl Marx oli haltioissaan Pietarin rohkeudesta, koska tämä rakensi „uuden pääkaupungin ensimmäiselle valloittamalleen maapalaselle Itämeren rannikkoa, melkeinpä tykinlaukauksen päähän rajasta…“ Teoksessaan „XIII vuosisadan saladiplomatia“ Marx korosti: „Tsaarin valtaistuimen siirtäminen Moskovasta Pietariin merkitsi sen asettamista sellaisiin olosuhteisiin, joissa se ei voinut olla hyökkäyksiltä turvassa ennenkuin koko rannikko Liepājasta Tornioon ei ollut otettu haltuun, joka työ saatettiin päätökseen vasta vuonna 1809 Suomen valloittamisella“.

Venäjä varmisti turvallisuutensa liittämällä Suomen yhteyteensä. Ja on kuvaavaa, että tuosta 1808–1809 käydystä sodasta, joka liitti Suomen taas Venäjään, Suomen kansa, jota tähän asti olivat vieraat sortaneet, on tehnyt paljon tarinoita ja lauluja. Nuo laulut ja tarinat ovat täynnä palavaa sympatiaa Venäjän kansaa kohtaan. Kansallisrunoilija Runeberg on kirjoittanut innostuneen runoelman venäläisestä eversti Kulnevista, joka osallistui tuohon sotaan ja josta myöhemmin tuli vuoden 1812 Isänmaallisen sodan sankari. Runoilija kuvaili venäläistä everstiä Suomen kansan parhaimpana ystävänä, sen sielunveljenä.

Suomalaiset pitivät perustellusti Venäjän kansaa omana veljenään. Venäjän kansa on aina ollut Suomen työtätekevän kansan ystävä. Ruotsalaisten ja saksalaisten paronien ja oman porvaristonsa sortama Suomen työtätekevä kansa vihasi yksimielisenä Venäjän kansan kanssa rikkaita verenimijöitä ja itsevaltaista järjestelmää ja osallistui rinta rinnan luokkaveljiensä kanssa vallankumoukselliseen taisteluun.

Suomen proletariaatti tuki aktiivisesti vuoden 1905 vallankumousta Venäjällä.

Helsingissä perustettiin Työläis-Punakaarti, joka taisteli tulisesti porvariston ja kartanonherrojen vesoista kootun valkokaartin joukkoja vastaan.

Vuonna 1906 bolsevistinen sotilasjärjestö organisoi Suomenlinnassa (Sveaborgissa) sotamiesten ja matruusien kapinan, ja venäläiset proletaarit taistelivat rinnan suomalaisen Punakaartin kanssa vallankumouksen punaisen lipun alla.

Suomalainen porvaristo sensijaan – kartanonherrat, pankkiirit, tehtaanomistajat, metsäkauppiaat – oli tsaarin hovin uskollinen palvelija ja oman kansansa verivihollinen. Se murskasi vallankumouksellisen liikkeen julmasti, orjuuttaen työtätekevää ihmistä vieläkin enemmän.

Suomen multa on kosteutettu orjien hiellä ja kuoliaaksi kidutettujen työmiesten verellä.

Vain Leninin ja Stalinin bolsevistien puolue on aina ollut ja jäänyt Suomen kansan uskolliseksi ystäväksi ja toistuvasti auttanut sitä taistelussa tsaarin omavaltaisuutta vastaan.

Joukossa Vladimir Iljitš Leninin tsaarin hallinnon vuosina kirjoittamista artikkeleita löytyy varsin paljastavia rivejä tsaaria ja koko hänen sovinistista joukkiotaan vastaan, joka sorti raa´asti Suomea, ja samoin suomalaisia johtajia vastaan, jotka alamaisen suurimmalla uskollisuudella noudattivat monarkistisen itsevaltiaan tahtoa.

Venäjän Sosiaalidemokraattisen Työväenpuolueen VII (huhtikuun) Venäjän kattavassa konferenssissa vuonna 1917, jossa Josif Vissarionovitš Stalin paljasti päättävästi tilapäisen hallituksen imperialistisen politiikan, oli suuren Stalinin esiintyminen tulvillaan rakkautta Suomen kansaa kohtaan.

Ne olivat Suomen kansan todellisia ystäviä!

Kuka antoi Suomelle täydellisen itsenäisyyden ja itsemääräämisoikeuden?

Bolsevikit.

Kuka hyväksyi Suomen toiveen sitoutumattomasta valtiollisesta asemasta?

Bolsevikit.

Kuka toteutti todellista internationalistista henkeä täynnä olevan historiallisen asiakirjan, antaen pienelle Suomelle oikeuden itse valita hallintomuotonsa, jota ei olisi tehnyt yksikään valta maailmassa?

Bolsevikit, Leninin-Stalinin puolue, neuvostovalta!

„Neuvostoliitto“, sanoi toveri Molotov omassa esitelmässään SNTL:n Korkeimman Neuvoston ylimääräisellä V istuntokaudella

31. lokakuuta 1939, „vahvisti omalla vapaalla tahdonilmaisullaan Suomen itsenäisen ja riippumattoman aseman. Ei voi olla epäilystäkään siitä, että ainoastaan Neuvostohallitus, joka tunnustaa kansojen vapaan kehittymisen periaatteen, saattoi astua tuollaisen askeleen“.

Niin toimi bolsevikkien puolue.

27. marraskuuta 1917 toveri Stalin saapui Suomen sosiaalidemokraattisen puolueen kongressiin. Hän piti tervehdyspuheen Venäjän bolsevikkien nimissä, yllyttäen kongressia rohkeuteen ja päättäväisyyteen taistelussa hallitsevia luokkia vastaan. Suomenmaan kansan puoleen kääntyen suuri Stalin esitti selvästi bolsevikkien kannan kysymyksessä Suomen todellisesta riippumattomuudesta:

„Täydellinen oman elämän järjestelyvapaus Suomenmaan kansalla kuten kaikilla muillakin Venäjän kansoilla! Suomenmaan kansan vapaaehtoinen ja rehellinen liitto Venäjän kansan kanssa! … – Ja jos tarvitsette meidän apuamme, me annamme sitä teille, ojentaen teille veljellisesti kätemme.“

Mutta sosiaalipetturit eivät noudattaneet Leninin ja Stalinin tulisia kehotuksia poliittisen vallan kaappaamisesta. Proletariaatti vaati kapinan aloittamista, mutta sosiaalipetturit viivyttelivät.

Tuona aikana Suomen porvaristo aseistautui nopeasti ja kutsui apuun kaikki ulkomaiset interventtibandiitit.

Vallan käsiinsä kaapannut Suomen porvariston iljettävä klikki käytti sille annettua riippumattomuutta vallankumouksellisen liikkeen murskaamiseen ja taisteluun työläisten kansanjoukkoja, Suomen kansaa vastaan. Valtaan Suomessa tulivat nuo samat tsaarin satraapit, nuo samat Nikolai Verisen rengit, jotka olivat vuosikymmeniä kuristaneet Suomen kansan vapautta ja tunsivat eläimellistä vihaa työihmistä kohtaan, pientilallista kohtaan.

Vuoden 1918 tammikuussa perustettiin Suomen valkoinen armeija. Sen ytimen muodostivat valkokaartilaiset suojeluskuntajoukot.

Armeijan johtoon asettui pyöveli Mannerheim, entinen tsaarin hovin kenraali, Nikolai Verisen kamaripalvelija ja henkilökohtainen adjutantti.

Odottamatta venäläisjoukkojen evakuoimista Suomesta, koko tuo valkokaartilainen törky suoritti provokaatiomaisia hyökkäyksiä meidän sotilaitamme vastaan ja selvitti tilejään proletaarijärjestöjen kanssa.

Suomessa alkoi vallankumous.

„Proletaarisen kapinan liekit ovat leimahtaneet Suomessa“, näillä sanoin Lenin otti vastaan ilmoituksen vallankumouksellisen työläishallituksen perustamisesta Helsingissä.

Porvarillisen hallituksen johtajan Svinhufvudin onnistui paeta Viroon ja sieltä päästä Saksaan hakemaan apua.

7. maaliskuuta 1918 Svinhufvud allekirjoitti sopimuksen Wilhelmin kanssa.

Saksalaiset ottivat Suomen suojelukseensa ja lupasivat antaa Suomen vastavallankumoukselle sotilaallista apua.

Näin porvarilliset heittiöt myivät Suomen kansan saksalaisille orjaksi.

Maaliskuun ensimmäisinä päivinä 1918 saksalaiset aloittivat väliintulonsa suorittamalla maihinnousun Ahvenanmaan saarille.

Kuukautta myöhemmin he nousivat maihin Hangon satamassa, saastuttaen likaisine käpälineen historiallisen paikan, jossa venäläiset merimiehet olivat Pietarin komennossa taistelleet ruotsalaisia vastaan Kotimaan kunnian puolesta.

Saksalaiset varustivat suojeluskuntalaiset asein. Saksalaiset muodostivat mannerheimiläisten avuksi jääkärijoukkoja. Saksalaiset auttoivat vapaaehtoisten joukkojen perustamista Ruotsissa. Saksalaiset joukot omalta taholtaan ja Mannerheimin joukkiot omalta suunnaltaan kuristivat tulella ja miekalla vallankumouksellista Suomea, hävittäen Suomen kansaa.

Jalanleveys jalanleveydeltä Suomen työväenluokka puolusti omaan maataan ulkomaisia valloittajia ja svinhufvudilaisia lurjuksia vastaan.

Punakaarti puolusti sankarillisesti jokaista taloa, jokaista katua. Mutta suojeluskuntalaisia auttoi kansainvälinen porvaristo, kaikki ne, jotka haaveilivat nuoren Neuvostotasavallan hävittämisestä, ne, jotka

näkivät Suomessa Neuvostomaata vastaan suunnatun muurinmurtajan.

Punakaarti voitettiin.

Alkoi tilien selvittäminen. Raaka keskiaikainen tilien selvittäminen. Julma terrori, jollaisesta ei oltu kuultu Pariisin kommuunin kuristajasta Thiersistä lähtien.

Peto ihmisen muodossa – sellainen on kauhea pyöveli Mannerheim, jonka nimen kiroavat ikuisesti kymmenet tuhannet hänen kiduttamansa ihmiset, tuhannet onnettomat orvot. Tuo hirveä teurastaja kenraalin asussa upotti koko pienen Suomen työläisveren mereen, orpolasten kyynelten valtamereen.

Yli satatuhatta ihmistä heitettiin kidutuskammioihin.

Neljäkymmentätuhatta työläistä, jotka ainoa syy oli se, että he halusivat elää ja tehdä työtä vapaasti ja riippumattomasti, hirtettiin tai ammuttiin kuoliaaksi.

Kymmenet tuhannet ihmiset kuolivat vankiloissa kidutukseen, nälkään ja lavantautiin.

145 valkokaartilaisten „tuomioistuinta“ piti oikeudenkäyntejä taukoamatta. Neljän kuukauden aikana ne „käsittelivät“ yhteensä 75.000 „juttua“.

Näissä rikosjutuissa vastuuseen saatetut työläiset saivat yhteensä kolmesataatuhatta vuotta vankeutta!

Viipurissa valkokaartilaiset järjestivät raa´an joukkovainon. Valkoisen terrorin uhrien joukossa oli paljon venäläisiä koulupoikia, joiden ruumiinjäsenet Mannerheimin rengit olivat raa´asti runnelleet.

Kauhunhuudot kantautuivat Suomesta yli koko maailman. Sitä mitä siellä tapahtui, oli mahdotonta peitellä. Jopa englantilainen lehti „Times“ oli tuolloin pakotettu myöntämään, että „sellainen julmuus herätti epäilyksen, voiko Suomea lainkaan lukea länsimaisten kulttuurimaiden joukkoon kuuluvaksi“?

Jopa suomalainen suurkapitalisti Hjalmar Linder kirjoitti tuolloin Suomen porvarillisessa lehdistössä: „Se, mitä maassamme tapahtuu, on hirveää. Nuo loppumattomat teloitukset antavat täydellisen käsityksen vallitsevasta omavaltaisuudesta. Tuhannet leskinaiset, kym-

menet tuhannet orvot ovat menettäneet elättäjänsä. Vankiloissa pidätetyt kuolevat kuin kärpäset. Ja meidän porvaristomme hyväksyy sen ja lausuu: tappakaa ne, ne ovat sen ansainneet, mätäpaise tulee repiä pois juurineen.“

Mikä voisi olla kauheampaa kuin nuo kyyniset tunnustukset?!

Ehkäpä vain orjakauppalaki, jonka valkosuomalaiset julkaisivat samana ajanjaksona ja jota julkisesti pohdittiin valkosuomalaisessa lehdistössä: suomalaiset lehdet kiistelivät siitä, kuinka voisi parhaiten myydä kolmekymmentä tuhatta vankina olevaa työläistä ulkomaille, jotta vastakauppana saataisiin väkilannoitetta Suomeen! Ja tuo toteutettiin erityisellä „asetuksella“!

Katsokaa, kuinka syvälle lurjukset laskeutuivat!

Kansainvälinen väliintulo auttoi kaikin voimin Mannerheimiä toteuttamaan noita terrorin pärttylinöitä.

Imperialistit eivät tehneet sitä ilmaiseksi. He hankkivat itselleen Euroopan koillisnurkkaan bandiittien salapesän ja tuosta konnamaisesta pesästä he suorittivat vuodesta toiseen verisiä hyökkäyksiä neuvostoalueelle.

Jo „itsenäisen“ toimintansa ensimmäisinä askeleina valkoinen Suomi voitti itselleen todellisen ostettavan huoran maineen, salakavalan fasistisen pesän pitäjänä, siivottomana narttuna, joka siirtyy mielellään yhdeltä palkanmaksajalta toiselle.

Kansallisuus oli sen käsissä vaihtorahaa. Ihmiselämä menetti kaiken arvonsa. Käsitys kunniasta, omastatunnosta ja oikeudesta oli kadonnut.

Vuoden 1918 lopulla svinhufvudilainen parlamentti valitsi „Suomen ja Karjalan kuninkaaksi“ Wilhelmin vävyn – Saksan Hessenin prinssin Friedrich-Karlin.

Vastavalittu kuningas ei ehtinyt vielä kiireellä kokoon kyhätylle valtaistuimelle asettuakaan, kun suomalainen valkokaartilaisuus, nähdessään, että murskaksi lyödyn Saksan tilanne oli kehno, juoksi pitempään pohtimatta liittoutuneiden puolelle.

Sen, joka antaa enemmän, koipea se kaapii.

Svinhufvud vetäytyi sivuun, vallan verisiin kynsiinsä otti korppikotka Mannerheim.

Yksi ei ole toista parempi!

Samoin kuin vanhat isännät uudetkin yllyttivät omaa vahtikoiraansa usuttaen sitä Neuvostomaan kimppuun.

17. huhtikuuta 1919 englantilainen lehti „Times“ kirjoitti:

„Kun tarkastelemme karttaa, näemme, että paras tie Petrogradiin on Itämeri ja että lyhin ja helpoin tie kulkee Suomen läpi, Suomi on Petrogradin avain, Petrograd taas on Moskovan avain.“

Katsopas vain, millaiset halut herroilla kapitalisteilla heräsivät.

Lähellä sijaitsee, mutta haltuun ei saa!

Valkosuomalainen koira yritti koko ajan haukkua ja purra. Kerran yhdeltä suunnalta, kerran toiselta se ryntää rajallemme, ryvettää ja tekee pahaa niinkuin vain kykenee. Sen rikosluettelo on pitkä.

Jo vuoden 1918 keväällä valkosuomalaiset tunkeutuivat Arkangelin kuvernementin alueelle, menivät aina Kemiin saakka, ja syksyllä he toimivat Uhtuan lähistöllä.

Mutta kaikkialla vihollinen kärsi suuria tappioita.

Vuoden 1919 keväällä monta valkosuomalaista osastoa tunkeutui Karjalaan ja yksi niistä eteni Petroskoihin saakka.

Täälläkin vihollinen lyötiin.

Voimattomassa vihassaan polttivat perääntyvät valkosuomalaiset tuhkaksi meidän kyliämme, hirttivät puihin ja lennätinpylväisiin talonpoikia, kiduttivat vanhuksia, raiskasivat naisia, ryöstivät, tekivät konnuuksia.

Vuoden 1919 huhtikuussa valkosuomalaiset tekivät sotaretken Aunusta vastaan, aiheuttaen vakavan vaaran Petrogradille.

Toveri Stalin, joka johti Petrogradin puolustusta, laati silloin kuuluisan maihinnousuoperaatiosuunnitelman Vitelen rajonissa.

Suojeluskuntajoukot eivät kestäneet Puna-armeijan salamannopeaa iskua ja pakenivat päätä pahkaa.

Josif Vissarionovitš Stalin ilmoitti 28. kesäkuuta 1919 sähkeellä Leninille:

„Tänään joukkomme valloittivat Laatokan laivaston tukemina nopealla iskulla Vitelen tehtaan Suomen rajalla ja saivat saaliiksi 11 tykkiä ja runsaasti ampumatarvike- ja muonavarastoja.“

Interventit eivät tyytyneet tähän vaan yllyttivät valkosuomalaisia koiria Neuvostomaan kimppuun. He lupasivat Mannerheimille suuren lainan, jos tämä hyökkäisi Petrogradiin.

Vuoden 1919 syksyllä Suomen joukot ryntäsivät Venäjälle juuri sillä hetkellä, kun Judenitš tunkeutui kohti Leningradia.

Mutta täälläkin vihollinen kärsi suuria tappioita, samoin kuin kaikki muutkin meidän Kotimaamme viholliset kaikilla rintamilla.

Oli jo vuosi 1922. Suomi solmi maamme kanssa rauhansopimuksen. Mutta mitäpä sopimus merkitsee Suomen ostettaville hallitsijoille? Samoin kuin kaikkina seuranneinakin vuosina he käyttäytyivät halpamaisen teennäisesti, petturimaisesti, yrittäen pettää nuoren työläisten ja talonpoikien maan valppautta.

Rauhansopimuksesta huolimatta mannerheimiläiset joukkiot tunkeutuivat yllättäen Karjalaan ja suorittivat raa´an verilöylyn neuvostoväestön keskuudessa.

Puna-armeija ajoi kirotut rikolliset uudelleen tiehensä, antaen niiden tuntea neuvostoaseiden murskaavan voiman.

Hirveä näkymä avautui noiden soturiemme silmien edessä, jotka olivat karkoittaneet vihollisen Kotimaan kamaralta.

Poltetut maatalot.

Ryöstetyt koulurakennukset.

Savuavat tulisijat rauhallisten kylien tilalla.

Poltetut puutarhat.

Hirsipuukujat teiden ja katujen varsilla.

Puna-armeijalaisten ruumiit otsiin poltetuin tähdin ja nyljettyinä.

Taisteluissa kaatuneiden häväistyt ruumiit.

Raakuuden ja ennenkuulumattoman häpäisyn jäljet.

Annammeko koskaan kirotuille suojeluskuntalaisille anteeksi nuo raakuudet, jotka nostavat hiukset pystyyn!

Annammeko valkosuomalaisille joukkioille anteeksi isiemme ja veljiemme häpäisyn!

Venäjän kansan veri on yhdessä ja samassa paljon kärsineessä maassa sekoittunut Mannerheimin ja sen epäsikiöiden kuoliaaksi kiduttamien suomalaisten työläisten vereen.

Tämä veljellisen veren liitto on pyhä ja kestää vuosisatoja.

Meidän luokkatoveriemme veri vaatii ikuisesti kostoa halpamaisille pyöveleille.

Me löimme valkosuomalaiset kaikilla sisällissodan rintamilla ja myrkkykäärme hautoi salaa vihaa työkansaa vastaan, Neuvostomaata vastaan.

Kivi povessaan tulivat selkäänsä saaneet koirat nöyrinä luoksemme, pyysivät rauhaa ja tunnustusta, mutta samaan aikaan juoksivat salaa fasististen isäntiensä portille, punoen salajuonia maailman kaikkein humaanisinta ja kaikkein rauhaarakastavinta valtiota vastaan.

Vuoden 1922 maaliskuussa liittyi tuo isäntiensä eteisissä kuljeksiva valkosuomalainen koira neuvostovastaiseen liittoutumaan yhdessä kaltaistensa Puolan, Viron ja Latvian hallitusten kanssa.

Tuo liittoutuma herätti pahaa mieltä kaikkien maiden kansanjoukoissa, jotka näkivät Neuvostomaassa toivon vapautumisestaan. Tuo liittoutuma luhistui, mutta valkosuomalainen joukkio ei tyytynyt siihen.

Röyhkeät imperialistit työntävät sen uuteen ennenkuulumattomaan seikkailuun: „Luodaan Suur-Suomi – Uraliin saakka“.

Kuten näkyy, he olivat täysin menettäneet järkensä.

Siitä huolimatta tulee tuosta mielenvikaisten hourimisesta valkosuomalaisten tärkein iskulause lukuisiksi vuosiksi. Heidän palavin, mutta valitettavasti täyttymätön unelmansa. Meidän päiviimme asti sen vallassa ovat kaikki Suomen fasistiset hallitsijat.

Meidän maamme historia tuntee enemmän kuin yhden tuollaisen kummallisen tapauksen, jossa muukalaiset etsivät Venäjän kansan joukosta „heimolaisiaan“. Kuten tiedetään, halusivat esimerkiksi saksalaiset yhdistää Baierin makkaroihinsa Ukrainan jauhoklimppejä.

Mutta suuhan ei ole seinänrako, jauhoklimpit ovat maistuva ruoka, mutta ne eivät ole valmistetut fasisteja varten. Neuvostokansa sai tyydyttää niiden ahneen ruokahalun muilla makupaloilla – meidän tykkiemme stalinistisilla yhteislaukauksilla. Ja jatkossakin niin tapahtuu kaikille meidän Kotimaamme vihollisille!

Vuonna 1931 valkosuomalaisten äänenkannattaja „Aktivisti“ kirjoitti toimituksen julistuksen „virolaisille veljille“: „Koittaa päivä, jona Suomen itärajana ovat Uralin vuoret ja Suomen suurvalta on tärkeä tekijä maailmanpolitiikassa“.

Todellakin, Malbruk lähti sotatielle, mutta mitä siitä tuli – sen tietävät kaikki!

Tuntuu, kuin lukisit jonkinlaisia mielenvikaisen kirjeitä jostain hullujenhuoneesta.

Tuon suuruudenhulluuden kourissa riutuva valkosuomalainen vakoiluverkko on pannut täyden höyryn päälle likaisessa vakoilu- ja tuholaistoiminnassaan.

Sanomalehti „Uusi Suomi“ höpötti aikoinaan avomielisesti, että Suomi on „Euroopan edessä velvollinen olemaan idänvastaisen taistelun tiedottajana ja myös aloittajana.“

Toisin sanoen, pesä on avoin, hyväksyttävästä hinnasta jokaiselle fasistille vuokrataan valkosuomalaisia vakoojia, tuhotyön tekijöitä ja provokaattoreita.

Kaikki „sivistyneen Euroopan“ pohjasakka – kelmit, bandiitit, murhamiehet, murtovarkaat, rahanväärentäjät, keinottelijat, kokaiinin käyttäjät, väärinpelaajat, sutenöörit, valkokaartilaishuligaanit ja muu ihmiskunnan saasta on löytänyt ja löytää itselleen turvapaikan valkoisesta Suomesta, ja ei vain turvapaikan, vaan myös vastuullisen työn fasistisissa tiedustelupalveluissa.

Suomesta on tullut neuvostovastaisen vakoilu- ja tuholaistoiminnan kansainvälinen keskus, vastavallankumouksellisten provokaatioiden ja väärennösten tehdas.

Muistelkaa, mistä virtasivat kaikki saavintäydet kuraa ja panettelua Neuvostomaata kohtaan viisivuotissuunnitelmien vuosina, meidän myrskyisän kukoistuksemme vuosina?

Riian valkokaartilaisten pesistä ja valkoisesta Suomesta.

Muistelkaa, mihin johtivat kaikkien salajuonien, kunnon tšekistien paljastamien vastavallankumouksellisten fasististen salaurkkimisten johtolangat?

Hitlerin Berliiniin, paanien Puolaan ja valkoiseen Suomeen.

Muistelkaa, ketkä järjestivät kaikkein useiten rajakonflikteja, tappoivat nurkan takaa meidän vartiomiehiämme, Neuvostomaan rohkeita vartijoita?

Saksan fasistit, romanialaiset bojaarit ja valkosuomalaiset suojeluskuntalaiset.

Muistelkaa, kuka tappoi vuonna 1936 Suomen alueelta ammutulla laukauksella neuvostokomentaja Spirinin?

Kirotut suojeluskuntalaiset.

Muistelkaa, kuka vuodatti Kotimaan uljaan sankarin Andrei Korobitsynin verta, joka taisteli viimeiseen hengenvetoon saakka tuholaisjoukkiota vastaan ja hävitti viholliset, jotka rikkoivat neuvostorajaa?

Kukapa muu kuin nuo samat valkosuomalaiset lurjukset.

Kaikissa vihollistemme salaisissa palveluissa Suomea pidettiin „klassisten rajakonfliktien“ maana. Toisin sanoen, täällä ovat provokaatioiden ja neuvostovastaisen valheen mestarit, ammattimaiset murhaajat ja bandiitit.

Mikäli on tarpeen kyhätä jokin rajavälikohtaus, on tarpeen tappaa joku neuvostoihminen – valkosuomalaiset ovat aina valmiina.

Leningradissa heitetiin vuonna 1927 puolueen toimihenkilöiden klubiin pommeja – tuholaistyön jäljet johtivat suoraan Helsinkiin.

Terijoella oli erityinen pikaveneiden tukikohta – läpikulkupaikka koko maailman vakoojille, jotka halusivat päästä SNTL:n alueelle. Tuon tukikohdan avulla valkosuomalaiset paiskasivat maahamme ulkomaisten salaisten palvelujen agentteja.

Asia meni peräti niin pitkälle, että vuonna 1931 valkosuomalaiset yrittivät toimittaa alueellemme entisen presidenttinsä Ståhlbergin, suorittaakseen kaikkein häpeämättömimmän provokaation. He aikoi-

vat tappaa hänet neuvostoalueella ja syyttää siitä jälkeenpäin neuvostovaltiota, käyttääkseen tuota ovelasti tekaistua „tosiasiaa“ tekosyynä sodalle SNTL:a vastaan.

Suojeluskuntalaisten provokaattorien jesuiittamainen suunnitelma epäonnistui viime hetkellä. Suunnitelma tuli koko maailman tietoon ja valkosuomalaisten piti asettaa syytetynpenkille katalan aikeen elävöittäjä – Suomen pääesikunnan päällikkö kenraali Vallenius.

Se tehtiin tietysti silmänlumeeksi: vuoden 1940 alussa, meidän Suomea vastaan käymämme sodan päivinä, tuo sama patentoitu provokaattori oli valkosuomalaisen armeijan yksi sotaintoisimmista kenraaleista.

Vakoojat-suojeluskuntalaiset tekivät samaan aikaan töitä monelle isännälle: joka parhaiten maksaa – se on etusijalla, mutta toisinaan myös valikoimatta kaikille isännille samalla kertaa. Heille mikään ei ole vastenmielistä. Sytyttäminen, provokaatio, myrkyttäminen, myrkkypullot, nurkan takaa tappaminen, räjäyttäminen, onnettomuudet – kaikin voimin ja kaikin keinoin he yrittivät ja yrittävät häiritä neuvostokansalaisten rauhallista työtä ja rauhaa.

Joka vuosi yritti ostettava valkosuomalainen hallitus, liehakoiden mahtavan naapurinsa edessä, kaikin tavoin tehdä sille pahaa, toimimatta avoimesti, vaan nurkan takaa.

Muodollisesti solmitaan hyökkäämättömyyssopimus, mutta salaa tapahtuu hillitön valmistautuminen sotaan Neuvostoliittoa vastaan.

Vuoden 1936 tammikuussa toveri Molotov varoitti SNTL:n Keskus-Toimeenpanevan komitean II istuntokaudella, että interventionistiset suunnitelmat „eivät ole vieraita joillekin naapurissamme sijaitsevan Suomen aineksille, jotka yhä enemmän suuntautuvat kaikkein aggressiivisimpien imperialististen valtioiden suuntaan“.

Yrittäen miellyttää Neuvostomaata valkosuomalaiset kävivät samaan aikaan salaisia neuvotteluja saksalaisten, ruotsalaisten ja englantilaisten kanssa, veljeilivät paanien Puolan kanssa, rakensivat Saksan Siegfried-linja esikuvanaan Mannerheimin linjan ja kouluttivat sotaväkeään ulkomaisten upseerien ohjaamina, valmistaen sitä hyökkäykseen SNT Liittoa vastaan.

Vjatšeslav Mihailovitš Molotov luonnehti suomalaisten Karjalan kannakselle rakentamia linnoituslaitteita seuraavasti:

– Leningradin lähellä – sanoi toveri Molotov selvityksessään Neuvostoliiton ulkopolitiikasta SNTL:n Korkeimman neuvoston VI istuntokaudella 29. maaliskuuta 1940 – koko Karjalan kannaksella 50–60 kilometrin syvyydellä oli Suomen viranomaisten rakentamat lukuisat ja mahtavat teräsbetoniset sekä graniitista ja mullasta tehdyt sotilaalliset linnoituslaitteet, jotka oli varustettu tykein ja konekivääreín. Näiden linnoitusten lukumäärä yltää useisiin satoihin. Nämä sotilaalliset linnoituslaitteet, erityisesti teräsbetoniset rakennelmat, joilla oli suuri sotilaallinen voima, jotka oli yhdistetty toisiinsa maanalaisin käytävin ja joita ympäröivät erityiset panssarintorjuntakaivannot sekä graniittitolpat ja joita tukivat lukemattomat miinakentät, – kaikki ne muodostivat niinsanotun „Mannerheim-linjan“, joka oli rakennettu ulkomaisten alan erityisasiantuntijoiden johdolla „Maginot“- ja „Siegfried“-linjojen esikuvan mukaisesti. Tulee huomata, että meidän päiviimme saakka näitä linnoituksia pidettiin valloittamattomina, ts. sellaisina linnoituksina, joita tähän mennessä vielä yksikään sotaväki ei ole murskannut. Samoin tulee huomata, että Suomen sotilasviranomaiset yrittivät jo etukäteen muuttaa näillä alueilla jokaisen kyläpahasen linnoitetuksi tukikohdaksi, joka oli varustettu asein, radioantennein, bensiiniasemin jne. Etelä- ja Itä-Suomessa oli monin paikoin rajallemme saakka rakennettu strategisia rautateitä ja maanteitä, joilla ei ole minkäänlaista taloudellista merkitystä.

Samaan aikaan valkosuomalaiset tekivät maan sisällä hillitöntä neuvostovastaista sovinistista propagandaa ja yllyttivät Suomen kansaa venäläistä ihmistä vastaan. Neuvostovastaisen propagandan raivoaminen on viime aikoina saavuttanut mitä suurimman laajuuden.

Venäläisiä ei kutsuttukaan muiksi kuin „moskaaleiksi“ ja sana „moskaali“ muutettiin haukkumasanaksi.

Lapsiin juurrutettiin pienestä pitäen vihaa Venäjän kansaa kohtaan. Koulussa heidän päähänsä iskostettiin jokaisella tunnilla, että venäläinen – se tarkoittaa suomalaisen vihollista. Suomen hallitsijat peittelivät ja peittelevät omalta maaltaan sitä, että juuri suuri Venäjän kansa antoi Lokakuun vallankumouksen päivinä Suomelle riippumat-

tomuuden, ja että juuri Venäjän kansa on suomalaisen työväenluokan ja työtätekevän talonpojan paras ystävä, koko maailman työtätekevän kansan paras ystävä.

He, nuo inhottavat, likaiset suojeluskuntalaiset, kutsuvat itseään Suomen kansan „ystäviksi“. Ja niin uskaltavat puhua ihmiset, jotka jo ammoisesta ajasta alkaen, ovat jo kymmeniä kertoja myyneet ja taas myyneet oman kansansa, ihmiset, jotka ovat vuodattaneet valtameriä kansan verta, pyövelit, jotka ovat kiduttaneet ja kiduttavat kidutuskammioissaan työtätekeviä suomalaisia. Nuo teeskentelevät pedot uskaltavat pukea ylleen sivilisaation suojelijan kaavun! Barbaarit, joilla ei saa olla sijaa maan päällä!

Neuvostoliitto on järkkymättömästi noudattanut rauhaarakastavaa politiikkaansa, antautumatta vihollisten provokaatiolle. Suomalaiset yrittivät sopia salaa yhdessä ruotsalaisten kanssa Ahvenanmaan saarien aseistamisesta, tukkiakseen Suomenlahden kiinni ja sulkeakseen sinne meidän kunnon Itämerenlaivastomme.

Valkosuomalainen suunnitelma epäonnistui.

Neuvostohallitus paljasti oikeaan aikaan nuo meidän Kotimaallemme vaaralliset fasismin salajuonet ja kykeni tekemään ne tyhjiksi.

Ulkomaisten imperialistien yllyttäminä valkosuomalaiset provosoivat joka päivä aseistettuja konflikteja Neuvostoliiton kanssa. 23. marraskuuta 1939 Suomen pääministeri Cajander piti sosialismimaata vastaan suunnatun provokaatiomaisen puheen.

Tuo puhe on suojeluskuntalaisille merkki sodasta, Neuvostoliitoa vastaan hyökkäämisestä.

Kolme päivää myöhemmin suomalainen tykistö ampui seitsemällä yhteislaukauksella meidän joukkojamme Karjalan kannaksella.

Häpeämättömät valkosuomalaiset provokaattorit kiistivät röyhkeästi ampumisen tosiasian, todistellen että „punaiset ampuisivat itse itseään“.

Mutta kului jonkin aikaa ja kaikki tuli ilmi. 14. kesäkuuta 1940 tuon provokaation paljasti sanomalehdessä „Nu Dag“ Mainilan luona palvellut suomalainen sotilas. Mainilasta valkosuomalaiset olivat meidän joukkojamme ampuneet. „Pojat, – hän kirjoitti – jotka olivat

etulinjassa, siellä oli kaikkein aggressiivisin joukkue, päättivät lähettää bolsevikeille tervehdyksen: he ampuivat ja se antoi sysäyksen sodan alulle“.

Suomen sotilaallinen kopla provosoi sodan. Neuvostokansa ryhtyi puolustamaan maataan. Kansainvälisten fasististen sakaalien ulvonnan saattamana Kotimaamme asevoimat täyttivät oman kansansa tahtoa ja puolustivat luoteisrajojen ja suuren Leninin kaupungin turvallisuutta. Se oli raaka ja raskas sota, jossa Puna-armeija ja Meri-Sotalaivasto tekivät ihmetekoja. Meidän asevoimiemme tuli murtaa imperialistisen suurvaltojen yhdistetyt voimat ja murskata Suomeen Puna-armeijaa vastaan koottu uusin tekniikka.

Toveri Molotov ilmoitti SNTL:n Korkeimman neuvoston VI istuntokaudella, että yksistään sodan aikana muista maista Suomeen lähetetyn aseistuksen määrä ylsi epätäydellisten tietojen mukaan kaikkiaan seuraaviin lukuihin: lentokoneita – ei alle 350, tykkejä – jopa 1500, yli kuusituhatta konekivääriä, jopa satatuhatta kivääriä, 650.000 käsikranaattia, 2.500.000 tykin ammusta, 160 miljoonaa patruunaa ja vielä paljon muuta aseistusta.

Mutta ei ole olemassa sellaisia linnoituksia, joita bolsevikit eivät kykenisi valloittamaan. Leningradin Sotilaspiirin esikunnan 2. maaliskuuta 1940 julkistamassa yhteenvedossa sanottiin, että yksistään kolmeviikkoisen jakson aikana meidän joukkomme valloittivat 922 vihollisen linnoitettua puolustustukikohtaa, näiden joukossa 235 teräsbetonista tykistöasemaa.

Suuren sosialistisen kotimaan soturit näyttivät satoja ja tuhansia rohkeuden ja sankarillisuuden esikuvia ja antoivat viholliselle murskaavia iskuja.

Katsokaa, mitä Neuvostoliiton Sankari toveri Jakovlev kertoo eräästä välikohtauksesta taistelussa valkosuomalaisia vastaan:

– Heti meidän ensimmäisen laukauksemme jälkeen pysyvää tuliasemaa vastaan menivät valkosuomalaiset aivan kuin sekaisin. He avasivat tykkiämme vastaan villin tulen monella patterilla šrapneillein ja kranaatein, kranaatinheitin- ja konekivääritulen. Raskaat ammukset räjähtivät oikealla, vasemmalla, takana, edessä. Mutta me

toimimme vähääkään häiriintymättä. Vain edessämme räjähtävät ammukset häiritsivät paiskaamalla ilmaan valtavia määriä lumi- ja multapylväitä. Se vaikeutti pysyvän tuliaseman seuraamista ja suuntausta.

A. I. Golovkinilta kranaatinsirpale leikkasi posken halki, koko villapaita ja housut virtasivat verta täyteen; myöhemmin veri lakkasi virtaamasta ja hyytyi poskelle. Keskityimme niin ampumiseen, ettei kukaan huomannut Golovkinin haavoittumista, sitä ei huomannut Golovkin itsekään.

Ammusten syöttäjältä E. K. Bulahhovilta sirpaleet murskasivat käden. Hänelle ehdotettiin välitöntä evakuoitumista tulilinjasta, jonka päällä räiskyi tinaukkonen. Yksikätisenä hän oli lisäksi meille huono apumies. Bulahhov kieltäytyi poistumasta ja jatkoi työtään terveellä kädellä.

… Ampuma-aseman valmistelun aikana rivistä putosi V. V. Panjagin. Konekiväärin sarja lävisti hänen rintansa ja vatsansa, kun hän maaten kaivoi lunta. Hän oli vielä hengissä, mutta toivottomassa tilassa. Halusimme asettaa hänet suksille ja evakuoida omien luokse.

– Älkää viekö minua mihinkään, – reilu toverimme vastusti meitä – älkää menettäkö aikaa… Ampukaa käärmeitä tarkasti!…

Ja ne olivat hänen viimeiset sanansa. Veimme hänet lääkintäpisteeseen, jossa hän kuoli.

… Valkosuomalaiset ampuivat joka päivä meitä kohti satoja ammuksia ja kranaatteja sekä tuhansia luoteja. Mutta tekivätpä viholliset mitä tahansa, he eivät kyenneet pysäyttämään taistelutyötämme.

Meidät pystyi pysäyttämään vain kuolema eikä mikään muu, sillä me olimme täynnä sammumatonta vihaa vihollista kohtaan ja rajatonta rakkautta omaa suurta Kotimaatamme, bolsevistista puoluetta ja rakasta Stalinia kohtaan!

Nuo yksinkertaiset, yhden paljoista valkosuomalaisten vastaisen taistelun sankareista kertomat rivit osoittavat, miten uhrautuvasti neuvostoihmiset täyttivät pyhän velvollisuutensa omaa maataan ja omaa sotilasvalaansa kohtaan. Kaikkein vaikeimmissa ja toivottomilta vaikuttavissa tilanteissa Kotimaamme pojat löysivät ratkaisun ei-

vätkä menettäneet malttiaan, vaan taistelivat vihollista vastaan voittoon saakka.

Vuoden 1940 ankara talvi, jollaista ei ole ollut sataan vuoteen, kattoi paksulla jäällä koko Suomenlahden. Näytti siltä, että Punalippuiselta Itämerenlaivastolta oli viety mahdollisuus osallistua taistelutoimiin.

Mutta Itämeren laivaston sotilaat eivät seisseet toimetta. Yhdessä Puna-armeijan kanssa he pieksivät valkosuomalaisia ja murskasivat näiden linnoituksia.

Merisotien historia ei tuntenut vielä tapausta, jossa sukellusveneet olisivat uskaltaneet toimia niin vaikeissa jääolosuhteissa. Neuvostosukellusveneet suorittivat jatkuvia taistelutoimia katkaisten vihollisen yhteyksiä ja estäen valkosuomalaisten varustamista aseilla ja ampumatarvikkeilla.

Nyt taistelukunniamerkin saanut sukellusvene „S-1“ sattui saariston rikkomaa vihamielistä rannikkoa pitkin tukikohtaansa palatessaan vaikeisiin jääolosuhteisiin. Sinä hetkenä, kun se kulki kahden solmun nopeudella kaikkein vaarallisimman paikan läpi, sen kimppuun hyökkäsi kaksi suomalaista lentokonetta. Vihollinen erehtyi ankarasti. Sukellusvene avasi pienikaliiperisilla tykeillään tulen vihamielisiä lentokoneita vastaan. Heti ensimmäisellä yhteislaukauksella ammuttiin yksi vihollisen lentokone alas. Toinen pakeni nopeasti.

Suurenmoista sankarillisuutta osoitti sukellusveneen „Štš-311“ miehistö toveri Veršinin johdolla, joka on nyt Neuvostoliiton Sankari. Taistelutehtävän menestyksekkään suorittamisen jälkeen tuo sukellusvene kulki jään alla 35 kilometriä.

Neuvostoliiton Sankarin ja SNTL:n Korkeimman neuvoston edustajan toveri Konjajevin johtama sukellusvene „Štš-324“ tuli taistelutehtävän suorittamisen jälkeen Pohjanlahdelta tukikohtaansa kulkien jään alla sokkona noin 45 kilometriä.

Meidän merilentäjämme osoittivat sodanjohdon taistelutehtävien suorittamisessa poikkeuksellista miehekkyyttä. Udussa, pilvien ollessa matalalla ja lumimyrskyssä lentäjät nousivat ilmaan, hävittivät vihollisen linnoitettuja alueita, rannikkopattereita, satamia ja ase- ja

ampumatarvikekuljetuksia, esittäen rohkeuden, kylmäverisyyden ja taistelutaidon esikuvia.

Lentäjä Krohhalevin yllä ollut turkismantteli alkoi kerran taistelutehtävää suoritettaessa palaa. Sietämätöntä tuskaa tuntien ja savuun tukehtuen Krohhalev jatkoi lentoa. Koneen ohjaamisesta luopumatta hän repi pala palalta yltään palavat vaatteet, jäi alusvaatteisilleen ja suoritettuaan uhrautuvasti paukkuvassa pakkasessa sodanjohdon antaman tehtävän hän palasi onnellisesti omaan tukikohtaansa. Toveri Krohhaleville on myönnetty Neuvostoliiton Sankarin arvo.

Lentäjä Gubanov, nyt Neuvostoliiton Sankari, vei yksikkönsä 2–3 kertaa päivässä taisteluun. Joka ilmalla hän hävitti taitavasti vihollisia, lensi vihollisen ilmatorjuntapattereiden kohdalla laskeutuen 50 metrin korkeudelle ja ampuen lyhyeltä etäisyydeltä patterin miehistöä. Eräänä kylmimmistä ja utuisimmista päivistä hän kykeni löytämään ja upottamaan vihollisen jäänmurtajan, joka, valiten tahallaan lentämiseen sopimattoman ilman, aikoi kuljettaa ampumatarvikkeita valkosuomalaiselle patterille.

Tuon neuvostokansan oman Kotimaansa turvallisuuden puolesta käymän sankarillisen taistelun historiaa ei ole vielä kirjoitettu. Vielä paljon kirjoja kirjoitetaan ja lauluja luodaan meidän jalkaväensotilaidemme, lentäjiemme, punalaivastolaisten, panssarimiesten, pioneerien, hiihtojoukkojen ja kaikkien Puna-armeijan ja Meri-Sotalaivaston soturien sankariteoista. Ne sankariteot jäävät aina meille kaikille miehekkyyden ja rohkeuden pyhäksi esikuvaksi, Kotimaan, bolsevistisen puolueen ja suuren Stalinin palvelemisen esikuvaksi.

Valkosuomalaiset, jotka taas kerran olivat tunteneet nahoissaan neuvostoaseen voiman, pyysivät rauhaa ehdoilla millä hyvänsä. Neuvostohallitus, ollen täysin tietoinen voimistaan, solmi jalomielisesti rauhansopimuksen sen jälkeen, kun oli varmistanut Leninin kaupungin ja luoteisrajojen turvallisuuden.

Vuoden 1940 maaliskuun 12. päivän rauhansopimus asetti Suomelle ja Neuvostoliitolle molemminpuolisen velvollisuuden pitää toiselle osapuolelle luovutettavissa kaupungeissa ja asutuskeskuksis-

sa ehjinä ja kunnossa puolustus- ja talousrakennelmat, omaisuuden, tuotantolaitosten laitteistot jne.

Mutta tässäkin valkosuomalaiset jäivät ikuiselle valheelliselle ja petturimaiselle politiikalleen uskollisiksi. Puna-armeijalaiset, jotka ensimmäisinä päivinä rauhan solmimisen jälkeen saapuivat Hankoniemelle, näkivät, millaisella järjettömällä barbaariudella valkosuomalaiset olivat tuhonneet satamalaitteet ja -rakennukset, talot ja villat ja repineet kadun päällysteet irti. “Pravda“ kertoi 7. toukokuuta 1940 millaisessa kaoottisessa kunnossa tehtaat ja tuotantolaitokset olivat alueella, joka siirtyi SNTL:n haltuun.

Suojeluskuntalaiset hävittivät omaisuuden, joka tuli luovuttaa SNT Liitolle. Ryöstäjät ja tuholaiset yrittivät harvinaisella tarmokkuudella tuhota yritykset, toivoen, että heidän onnistuu panna kaikki tykistön tulen ja ilmapommitusten tiliin.

Ryöstäjät olivat kuitenkin toimineet huolimattomasti. Esimerkiksi Käkisalmessa löydettiin selluloositehtaan osastoilta jopa puoli tonnia dynamiittitankoja, joka suomalaiset olivat asettaneet tehtaan räjäyttämiseksi.

Suomalaisten loikkarien kertoman mukaan heti rauhan solmimisen jälkeen olivat alkaneet toimia erityiset suojeluskuntalaisten joukkiot, jotka hävittivät tehtaiden laitteistoja ja räjäyttivät asuintaloja.

Ja tuo tapahtui samaan aikaan, kun Puna-armeijan johto, joka luovutti suomalaisille Petsamon, täytti täydellisesti sopimusvelvollisuutensa laittaen kaiken esimerkilliseen kuntoon, käskien jopa korjata rikkoutuneet ikkunaruudut, pyyhkiä kadut jne.

Samana päivänä murskattu Suomi yritti liittyä „sotilaalliseen ja puolustusliittoon“ SNTL:a vastaan yhdessä Ruotsin ja Norjan kanssa, joista valkosuomalaisia vastaan käydyn taistelun aikana oli vastaamme tullut paljon „vapaaehtoisten“ joukkoja. Norjan ja Ruotsin kansat, tuntien mielipahaa tuosta hallitsijoittensa seikkailusuunnitelmasta, nostivat myrskyisän protestiaallon tuollaista „tulella leikkimistä“ vastaan.

Neuvostoliiton varma ja ehdoton kanta pakotti tuon bandiittimaisen suunnitelman aloitteentekijät luopumaan siitä. Valkosuomalainen

kopla ei kuitenkaan luopunut aikeistaan ja jatkoi salaa uuden hyökkäyksen valmistelemista SNTL:a vastaan.

Maan sisällä kertautui raa´an terrorin ja omavaltaisuuksien bakkanaali, jollainen on Suomen kansalle tuttu jo sisällissodan ajoista. Pyövelit heittivät vankilaan kaikki, joita vähänkin epäiltiin sympatioista Neuvostoliittoa ja Venäjän kansaa kohtaan. Teloitukset ja kiduttamiset saivat valkoisessa Suomessa taaskin joukkomitat. Hädän ja kurjuuden pihdit ovat tuossa pienessä maassa äärimmilleen kiristetyt. Työtätekevät joukot, joita niiden pyövelit ovat viimeistä mahdollisuutta käyttäen pakottaneet köyryyn, joutuvat nyt maksamaan ostettavien hallitsijoidensa seikkailuista ja kantamaan olkapäillään menneen sodan kuormaa sekä kuumeisen uuteen sotaan valmistautumisen taakkaa.

Nälkä ja taudit vallitsevat Suomen kylissä ja kaupungeissa. Ennenkuulumattomat verot kuristavat talonpoikia. Väestön hirveää tilaa ei pysty peittelemään edes suomalainen lehdistö. Ja julmasta terrorista huolimatta useilla valkoisen Suomen paikkakunnilla puhkeaa työläisten lakkoja, nälkäkapinoita ja levottomuuksia.

Täysin ennenkuulumattoman ivailun kohteeksi ovat valkosuomalaiset hallitsijat antaneet jäädä Karjalaisten talonpoikien, työläisten ja palvelusväen, jotka ajettiin väkivaltaisesti kotiseudultaan pois.

Puoli miljoonaa siirtolaista kiertelee ympäri Suomea ilman kattoa pään päällä ja kärsii ivailua. Asuintiloiksi heille on annettu navettoja, vajoja ja saunoja samaan aikaan kun 2117 noille siirtolaisille tarkoitettua taloa mätänee purettuina Vaasan satamassa. Navettatiloista kysytään siirtolaisilta kolminkertaista hintaa ja isännät käyttävät siirtolaisia hyväkseen kuin orjia.

Suomea hallitsevat pyövelit tehostavat joka päivä Neuvostoliitolle vihamielistä politiikkaansa. He rakentavat uusia linnoituslaitteita saksalaisten avulla. He kiihottavat kansaa Puna-armeijaa vastaan, Punalaivastoa vastaan, neuvostokansaa vastaan. He tukevat neuvostovastaisia fasistisia järjestöjä ja houkuttelevat neuvostovastaiseen työhön pappeja ja kirkonmiehiä. Suomessa on kirkko oikeastaan muuttunut pääesikunnan osastoksi taistelussa SNTL:a vastaan.

Tähän mennessä Suomessa on julkaistu jopa 50 erilaista Neuvostoliittoa vastaan suunnattua kirjaa.

Ja heti kun saksalaiset fasistit aloittivat rikollisen sodan kansaamme vastaan, heti kun mellastava lurjus Hitler lähetti synkät joukkonsa Kotimaamme rajoille, nosti ostettava valkosuomalainen käärme käärmeenpäänsä ja yrittää uudelleen purra maamme rajoja.

Se on unohtanut, tuo rupinen käärme, meidän haupitsiemme ja pommiemme voiman. Se on unohtanut neuvostoaseiden murskaavan mahdin. Se on unohtanut, että venäläinen ihminen osaa sotia, rakastaa sotimista, on aina valmis antamaan viholliselle murskaavan iskun. Neuvostopatriootit tulevat tästä lähtien kaikilla taistelurintamilla iskemään vihollista armotta voimakkain stalinistisin yhteislaukauksin. He heittävät sitä vastaan koko neuvostokansan kauhean voiman ja mahtavan tekniikan, jonka sosialistinen maa on luonut stalinististen viisivuotiskausien vuosina.

Halpamaiset käärmeet matelevat maamme kimppuun. Ei hätää. Meidän taistelumme on oikeudenmukainen. Vihollinen murskataan. Voitto kuuluu meille!